

Arrest

nr. 295 124 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS, in het bijzijn van de voogd en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. Je bent geboren op [...] augustus 2006 in het dorp Ghazi abad van het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa, waar je je hele leven verbleef tot aan jouw vertrek naar Europa.

Rond 2012 of 2013 werden jouw vader en oudste broer H. – die allebei voor de overheid werkten – gedood door de Taliban.

Enkele jaren voor jouw vertrek begon jouw tweede oudste broer A.K. te werken voor de lokale politie. Door zijn werk bleef hij nooit meer overnachten in het dorp, maar hij kwam wel om de maand of twee maanden voor enkele uren naar huis. Zelf werkte je onder meer in een winkeltje dat opgericht was door jouw broer. Twee maanden voor jouw vertrek kwamen enkele Talibanleden langs om informatie te vragen over jouw broer en zijn collega's. Je durfde niet te weigeren en om de Taliban af te wimpelen zei dat je hen zou laten weten wanneer jouw broer in het dorp was. Na vier dagen kwamen de Taliban al terug om te vragen waarom je nog niets had laten weten. Nog een week later kwamen de Taliban met een jerrycan naar jouw winkeltje en vroegen ze jou om die te bewaren tot zij die later op de avond zouden komen recupereren. Je informeerde jouw broer hierover en hij kwam samen met zijn collega's naar het dorp om een aanval uit te voeren op de Taliban. Enkele dagen later ontving je een dreigbrief van de Taliban waarin ze jou beschuldigden van samenwerking met de overheid. Je besliste hierop om niet meer thuis te verblijven en onder te duiken in het huis van jouw tante. Nog eens enkele dagen later vielen de Taliban jouw dorp aan, waarbij ze meerdere overheidstroepen doodden en ook langskwamen bij jouw ouderlijk huis op zoek naar jou. Twee dagen later kwamen de Taliban naar het winkeltje waar jouw broer I. aan het werk was om te vragen naar jou. Toen je dit later op de dag vernam besloot je om naar de basis van jouw broer A.K. te gaan om tien à twaalf dagen daarna samen met hem en I. het land te ontvluchten. Jullie raakten echter gesplitst in Turkije en jij werd teruggestuurd naar Kabul, van waaruit je vrijwel onmiddellijk een nieuwe poging ondernam om Afghanistan te verlaten.

Op 22 augustus 2021 kwam je België binnen, waar je op 23 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van jouw verzoek leg je volgende documenten voor: de taskara van jouw vader, privéfoto's, documenten in verband met jouw bokscarrière in België en een dreigbrief van de Taliban.

Bij terugkeer vrees je de Taliban.

Na jouw vertrek uit Afghanistan zijn de Taliban nog twee maal langsgekomen bij jouw ouderlijk huis om naar jou te vragen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die je neerlegde, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu maak je niet aannemelijk dat jij persoonlijke problemen hebt met de Taliban waardoor je niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Evenmin maak je de job voor de overheid en het overlijden van jouw vader en broer H. aannemelijk. Ook slaag je er niet in de job voor de overheid van jouw broer A.K. geloofwaardig te maken.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat je het beroep van jouw vader en broer H. voor de overheid en hun overlijden niet aannemelijk maakt. Je stelt dat zij ongeveer rond 2012 of 2013 gedood zijn door de

Taliban (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 09.02.2023 (verder CGVS), p. 4). Gevraagd om alles te vertellen wat je nog weet over het beroep van jouw vader en broer H. – hoewel het lang geleden is en je nog jong was –, antwoord je kortweg dat je geen informatie hebt over hun werk (CGVS, p. 17). Gevraagd of je iets over hun werk weet, antwoord je dat je helemaal niets weet behalve dat ze voor de overheid werkten en door de Taliban gedood zijn (ibid.). Gevraagd of jouw vader en broer dezelfde job hadden, antwoord je dat je het niet weet, je geen informatie hebt, jouw vader een grote commandant was, maar je niet weet of hij samenwerkte met jouw broer (ibid.). Gevraagd hoe jouw vader een grote commandant bij het leger is geworden, antwoord je het niet te weten (ibid.). Gevraagd waar jouw vader gestationeerd was, antwoord je geen informatie te hebben (ibid.). Gevraagd hoe vaak jouw vader en broer terug naar huis kwamen, antwoord je het niet te weten (CGVS, p. 18). Gevraagd om alles te vertellen over het incident waarbij jouw vader en broer H. het leven lieten, antwoord je dat je geen informatie hebt en ze allebei op dezelfde dag zijn neergeschoten (ibid.). Opgemerkt dat je daar toch nog iets meer over moet weten, antwoord je dat het lang geleden is en je je niets kan herinneren (ibid.). Opgemerkt dat het inderdaad lang geleden is, maar er verondersteld kan worden dat jouw moeder of andere familie daar nog over verteld hebben, antwoord je dat ze er nooit over verteld hebben en nooit informatie hebben gegeven (ibid.), wat een zeer vreemde gang van zaken lijkt. Gevraagd waarom ze daar nooit over vertelden, antwoord je het niet te weten (ibid.). Gevraagd of je daar zelf naar gevraagd hebt, antwoord je instemmend, maar dat zij jou geen informatie gaf (ibid.). Gevraagd waarom jouw moeder daar geen informatie over gaf, antwoord je vaagweg dat ze jou niets verteld heeft (ibid.). Gevraagd waarom niet, antwoord je het niet te weten en herhaal je dat ze jou nooit informatie hebben gegeven (ibid.). Gevraagd waar jouw vader is neergeschoten door de Taliban, antwoord je dat je hoorde dat dat tijdens een aanval in het dorp was (ibid.). Gevraagd of dat in jouw huis, een overheidsbasis of ergens anders was, antwoord je het niet weten (ibid.). Gevraagd of er behalve jouw vader en broer toen nog andere mensen zijn overleden, antwoord je dat je het niet weet, je je niets herinnert en jouw moeder enkel vertelde over jouw vader en broer (CGVS, p. 19).

Van jou, een minderjarige, kan niet worden verwacht dat je alle details van jouw vaders en broers activiteiten en overlijden kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat je over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien je jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, jouw tweede oudste broer A.K. uiteindelijk ook voor de overheid is beginnen werken en je nog in contact staat met jouw moeder (CGVS, p. 20). Dat je de antwoorden op deze basisvragen dan ook steevast schuldig moet blijven, doet ernstige vragen rijzen over jouw verklaringen dat jouw vader en broer H. werkzaam waren voor de overheid en hierdoor gedood werden door de Taliban.

Verder maak je ook het werk voor de overheid van jouw broer A.K. niet aannemelijk. Zo leg je tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar jouw broer zijn beroep uitvoerde. Op de DVZ verklaar je dat jouw broer werkte voor de burgerlijke politie in het district Tagab en je na bedreigingen van de Taliban besloot om jouw broer op te zoeken op zijn werk in Tagab (vragenlijst CGVS, p. 5). Op het CGVS verklaar je dan weer dat jouw broer werkte in het hoofdkwartier van de politie dat gelegen was in de vallei aan het lager geleden deel van jouw dorp op zo'n 40 à 45 minuten te voet van jouw dorp (CGVS, p. 10 en 11). Je verduidelijkt dat jouw broer werkzaam was te midden van de eerste gevechtsweg van de lokale politie tegen de Taliban die gelegen was tussen de dorpen Shinki en Shalwati, en die in beide richtingen kon opschuiven naargelang de situatie op het veld (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met jouw uitspraken op de DVZ waar je zegt dat jouw broer in het district Tagab zelf werkte, antwoord je nooit zoiets gezegd te hebben (CGVS, p. 21). Opgemerkt dat in het verslag van de DVZ letterlijk staat dat je je broer ging opzoeken op zijn werk in Tagab, ontken je dat gezegd te hebben en stel je altijd verklaard te hebben dat jouw broer aan de eerste gevechtsweg in de vallei werkzaam was (CGVS, p. 22).

Voorts is het zeer opvallend en merkwaardig dat je geen enkele informatie kan geven over de gevechten waaraan jouw broer deelnam. Gevraagd naar de belangrijkste taken van jouw broer, antwoord je dat je het niet weet, hij niet vaak naar huis kwam en hij 'hier en daar' moest gaan om te vechten en schieten (CGVS, p. 12). Gevraagd of hij thuis over zijn werk praatte, antwoord je van niet en dat hij niets speciaals vertelde behalve dat er veel gevechten waren, maar dat jullie altijd knallen en kogels hoorden (ibid.). Gevraagd wat jouw broer zei over die gevechten, antwoord je dat hij geen specifieke of speciale informatie gaf (ibid.). Gevraagd wat jouw broer dan wel zei over die gevechten, antwoord je naast de kwestie dat hij tijdens zijn verlof vroeg naar de winkel, de handel en de familie (ibid.).

Gevraagd of hij iets over die gevechten zei ook, antwoord je opnieuw volledig naast de kwestie dat hij vroeg of de dorpelingen die zaken op krediet kochten in de winkel hun schulden hadden ingelost (CGVS, p. 12 en 13). Gevraagd over welke gevechten en incidenten jouw broer heeft verteld, antwoord je dat hij jou nooit iets heeft verteld over de gevechten (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom niet, antwoord je het niet

te weten (ibid.). Gevraagd of jij daarnaar vroeg, antwoord je dat je dat nooit deed, maar jullie tijdens die gevechten wel knallen hoorden (ibid.). Opgemerkt dat het net daarom toch logisch zou zijn dat je aan jouw oudste broer vragen zou stellen over die gevechten, antwoord je naast de kwestie dat jullie dicht bij de gevechtswaarden woonden en er dagelijks gevechten waren (ibid.). Opgemerkt dat jullie dagelijks knallen en gevechten hoorden en jouw oudste broer daar aanwezig was en gevraagd of jullie daar dan geen vragen over stelden, antwoord je van niet, maar dat je hem wel soms belde als je knallen hoorden en jouw broer je dan telefonisch gerust stelde (ibid.).

Het is zeer vreemd te noemen dat je zo weinig informatie kan geven over de dagelijkse gevechten die dicht bij jouw dorp plaatsvonden, zeker gezien jouw broer daar fysiek aanwezig was, hij actief deelnam aan die gevechten, hij nog elke maand of twee maanden naar huis kwam, jullie ook nog telefonisch contact hadden én jouw broer en jij allebei Afghanistan hebben verlaten om die reden en beiden in België verblijven.

Daarenboven leg je vreemde en weinig aannemelijke verklaringen af over de verloning van jouw broer, die net zoals veel andere dorpelingen verplicht werd om zich aan te sluiten bij de lokale politie. Gevraagd hoe jouw broer zijn loon overmaakte naar zijn familie, antwoord je dat hij gratis werkte, nooit loon heeft gekregen en gedwongen rekruten nooit geld krijgen (CGVS, p. 16). Gevraagd of niemand van de lokale politie dan geld kreeg, antwoord je dat de vrijwilligers en de familie van de commandant wel betaald werden (ibid.). Gevraagd of de dorpelingen dat accepteerden, antwoord je dat ze geen andere keuze hadden (ibid.). Opgemerkt dat het toch heel vreemd is dat ze geen enkele vorm van verloning kregen voor hun verplichte politiedienst, herhaal je enkel dat jouw broer verplicht werd om te werken en hij nooit loon kreeg (ibid.). Opgemerkt dat de lokale politie dus de mannen die oud genoeg zijn dwingt om te werken voor de politie, ze weghaalt bij hun families - waar ze dus niet meer kunnen werken en productief zijn - en hen vervolgens geen loon betaalt, herhaal je enkel dat de overheid ze nooit heeft betaald (ibid.).

Bovenstaande toont aan dat er weinig geloof gehecht kan worden aan het profiel van jouw broer A.K..

Bovendien maak je ook de concrete vervolgingsfeiten van de Taliban tegen jou niet aannemelijk. Zo dient te worden opgemerkt dat je tijdens de verschillende interviews in het kader van jouw asielprocedure in België telkens verschillende verklaringen aflegt over jouw motieven om Afghanistan te verlaten. Zo verklaar je tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen (verder NBMV) dat je Afghanistan verlaten hebt omdat de Taliban jouw vader en broer H. gedood hebben (NBMV, p. 4), een gebeurtenis die jij tijdens datzelfde interview tien jaar eerder situeert (NBMV, p. 2 en 3). Op de DVZ verklaar je dan weer veel recentere, persoonlijke problemen te hebben gehad met de Taliban omwille van het beroep van jouw broer A.K. die voor de lokale politie werkte (vragenlijst CGVS, punt 5). Geconfronteerd met jouw uitspraken van tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen, antwoord je nergens gepraat te hebben over jouw vader en oudste broer, en wel informatie te hebben gegeven over het werk van jouw broer bij de lokale politie en de persoonlijke bedreigingen gericht aan jouw adres (CGVS, p. 28 en 29).

Ook verschillen jouw verklaringen op de DVZ en het CGVS over de concrete vervolgingsfeiten van de Taliban. Op de DVZ verklaar je dat de Taliban langskwamen in jouw winkel en informatie vroegen over jouw broer en zijn collega's – hetgeen jij weigerde te geven – waarop de Taliban jouw broer I. vroegen waarom jij geen informatie had doorspeeld, wat jou deed besluiten het land te verlaten (vragenlijst CGVS, punt 5). Op het CGVS stel je dan weer dat de Taliban jou twee maal informatie vroegen over jouw broer en zijn collega's en zij de derde keer vroegen om een jerrycan voor hen bij te houden (CGVS, p. 23, 24, 25 en 26). Je weigerde en speelde die informatie door aan jouw broer, waarop die samen met zijn collega's de Taliban aanviel en meerdere slachtoffers maakte (ibid.). De Taliban bedreigden jou via een brief en hielden je verantwoordelijk voor de aanval van de politie (ibid.). Na een inval van de Taliban in het dorp waarbij ze overheidsmensen doodden en jouw huis doorzochten op zoek naar jou besloot je het land te verlaten (ibid.). Gevraagd waarom je de situatie met de jerrycan, de aanval van jouw broer en de politie op de Taliban en de dreigbrief van de Taliban niet vermeld hebt op de DVZ, antwoord je volledig naast de kwestie dat iemand anders die dreigbrief heeft voorgelezen aan jou en jij die zelf niet las (CGVS, p. 26).

Gevraagd waarom je al die zaken – de jerrycan, de dreigbrief van de Taliban en de aanval van de politie – niet vermeld hebt op de DVZ, antwoord je dat wel verteld te hebben (ibid.). Opgemerkt dat het niet in het verslag van de DVZ staat, antwoord je dat je die informatie wel gegeven hebt (ibid.).

Daarnaast leg je merkwaardige en weinig aannemelijke verklaringen af over jouw manier van handelen nadat je tot tweemaal toe benaderd was door de Taliban. Je verklaart dat de Taliban een eerste keer naar

jouw winkel kwamen en vroegen om informatie door te spelen over jouw broer en zijn collega's wanneer zij in het dorp waren, waarmee jij instemde om de Taliban af te wimpelen (CGVS, p. 22 en 23). Gevraagd wat jij deed na het eerste gesprek met de Taliban, antwoord je naast de kwestie dat ze daarna nogmaals naar jou kwamen en vroegen waarom je hen niet verwittigd had (CGVS, p. 23). Gevraagd of jij schrik had na dat eerste gesprek, antwoord je van niet en dat je jouw broer informeerde nadat de Taliban jou een derde keer met een jerrycan benaderden (ibid.). Gevraagd of je met andere mensen sprak over dat eerste gesprek met de Taliban, antwoord je van niet (ibid.). Gevraagd waarom niet, antwoord je dat je dacht dat de dorpelingen een grapje uithaalden en ze niet herkenbaar waren, om meteen erna toe te voegen dat ze wel een wapen droegen (ibid.). Gevraagd of ze zich de eerste keer dan niet hebben geïdentificeerd als Taliban, antwoord je dat ze zeiden dat ze Taliban waren, ze op de berg woonden en jij informatie moest geven (ibid.). Gevraagd waarom jij dan dacht dat het een grapje was, antwoord je het niet te weten en te hebben gedacht dat er niets zou gebeuren (ibid.). Opgemerkt dat ook als je denkt dat het een grapje is het toch logisch zou zijn dat je daarover praat met familie of andere mensen, herhaal je enkel dat je er met niemand over praatte en pas bij het derde contact met de Taliban jouw broer informeerde (CGVS, p. 24). Gevraagd waarom jij de eerste keer zo zeker was dat het een grapje was, antwoord je dat je die mensen nog nooit eerder had gezien en herhaal je te hebben gedacht dat het een grapje was (ibid.), wat geen voldoende verschuiving is voor jouw passieve houding na contact met mensen die zich identificeerden als Taliban en informatie vroegen over jouw broer bij de politie.

Verder verklaar je dat de Taliban een tweede keer contact opnamen om te vragen waarom je nog geen informatie had doorspeeld en jij pas na het derde contact jouw broer informeerde (ibid.). Gevraagd waarom je na de tweede keer geen actie hebt ondernomen, antwoord je dat je dacht dat ze je met rust zouden laten en niets zouden doen (ibid.). Het is helemaal niet duidelijk waarom jij na tweemaal te zijn gecontacteerd door mensen met wapens die zich identificeerden als Taliban en die informatie vroegen over jouw broer bij de politie, geen enkele actie ondernam. Jouw passieve houding valt niet te rijmen met de uiterst urgente en ongewone situatie waarin jij je bevond.

Ten slotte is het helemaal niet geloofwaardig dat de Taliban jou zouden vragen om een jerrycan bij te houden die ze die avond opnieuw zouden komen ophalen in het kader van een geheime operatie. Gevraagd waarom ze dat aan jou vroegen, antwoord je het niet te weten (CGVS, p. 25). Opgemerkt dat de Taliban jouw vader en broer die bij het leger hoorden hadden gedood, zij bovendien wisten dat jouw andere broer nog bij de politie zat en gevraagd waarom ze jou dan hulp zouden vragen bij zo'n operatie, antwoord je het niet te weten en dat je toen jong was, maar ook niet zo jong (ibid.).

Bovenstaande toont aan dat je jouw persoonlijke problemen met de Taliban niet aannemelijk maakt.

De door jou neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

De taskara van jouw vader is slechts een indicatie van zijn identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

Wat betreft de dreigbrief van de Taliban dient opnieuw opgemerkt dat die brief an sich onvoldoende is om jouw problemen met de Taliban aan te tonen. Documenten kunnen jouw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van jouw relaas te herstellen.

Betreffende de door jou voorgelegde foto's dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Met betrekking tot de documenten in verband met jouw bokscarrière in België dient opgemerkt dat hieruit geen vrees blijkt bij terugkeer. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd waarom je die documenten voorlegt, antwoord je dat je altijd al sport wilde volgen en een atleet wilde zijn (CGVS, p. 29). Jouw advocaat stelde daarna voor om nog vragen te stellen over de Taliban en hun visie op sportactiviteiten (CGVS, p. 30). Gevraagd of je een vrees koppelt aan jouw bokscarrière bij terugkeer naar

Afghanistan, vraag je je af of je geen kans meer zou krijgen om te sporten (ibid.). Opgemerkt dat de vraag aan jou wordt gesteld en gevraagd of je daar een probleem ziet in verband met het Talibanregime, antwoord je dat er geen bokscub is in Tagab en de Taliban jullie nooit toestemming zouden geven om te sporten (CGVS, p. 30 en 31). Er dient opgemerkt dat uit een eventueel verbod van de Taliban op sportactiviteiten geen inbreuk op jouw fundamentele rechten blijkt. Gelet op voorgaande laat je na in concreto aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Op 28 februari 2023 werden door jouw raadsvrouw jouw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt. Deze opmerkingen veranderen echter niets aan bovenstaande beslissing. Het feit dat je na het persoonlijk onderhoud verklaringen schrapt en aanpast verandert niets aan het gegeven dat de notities van dit persoonlijk onderhoud een correcte weergave zijn van jouw verklaringen zoals je ze toen gedaan hebt.

Op 9 maart 2023 bezorgde je ons via jouw raadsman een bewijs van deelname aan een animatorencursus van een week die je volgde kort na het persoonlijk onderhoud. Een dergelijk attest volstaat echter geenszins om aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de

omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15

augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden

bestaan die tot gevolg hebben dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn.

Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donoraafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd

dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien brengt je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van "Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/3 t.e.m. artikel 48/6 en artikel 57/1, §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 24 van het Handvest van Grondrechten, artikelen 2 en 3 juncto 13 EVRM, artikel 10 lid 3 onder b)

van de Procedurerichtlijn en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur”.

In een eerste onderdeel stelt het verzoekschrift het volgende inzake het hoger belang van het kind:

“Verzoeker is een 16-jarige Afghaanse niet-begeleide minderjarige die nog voor zijn 14de verjaardag uit een dorp in Kapisa, Afghanistan vertrokken is. Hij ontvluchtte zijn land een eerste keer in augustus 2020 en een tweede keer in april 2021 (NPO, p. 4), nog voor de Taliban de macht hebben overgenomen. Verzoeker is ondertussen bijna 3 jaar weg uit Afghanistan en 2 jaar in België.

De beoordeling die dan dient te gebeuren dient met de gepaste terughoudendheid te gebeuren, en met respect voor het voorzorgsprincipe.

Gelet op het feit dat verzoeker een niet-begeleide minderjarige is, en zijn hoger belang als kind ook gewaarborgd dient te worden in de asielprocedure zelf op grond van artikel 24 van het Handvest van Grondrechten en artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet.”

[uitgebreide theoretische uiteenzetting inzake het hoger belang van het kind, met verwijzingen naar relevante bepalingen, rechtspraak van onder andere de Raad, het Hof van Justitie en het EHRM en rapporten van onder meer het VN-Kinderrechtencomité]

Zich baseren op het interview voor niet-begeleide minderjarigen om aan te tonen dat de verklaringen van verzoeker verschillen, is niet ernstig van verwerder. Bij aankomst werd verzoeker namelijk (1) als minderjarige geïnterviewd (2) zonder voogd of advocaat aanwezig en (3) dit vlak na een lange en gevaarlijke tocht.

Met verwijzing naar de onderzoeksplicht in het kader van het hoger belang van het kind en de samenwerkingsplicht, moet verwerende partij een gedegen inschatting maken van de impact van verzoekers kwetsbaarheid op zijn beschermingsnood.”.

Vervolgens wijst verzoeker op de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek en geeft hij een uitgebreide algemene en theoretische uiteenzetting inzake de samenwerkingsplicht, met verwijzingen naar relevante bepalingen, rechtspraak en algemene informatie. Daarnaast betoogt hij concreet als volgt: *“Het risico voor verzoeker vloeit immers niet voort uit de veranderingen die hij al dan niet ondergaan heeft, maar uit hoe hij gepercipieerd zou worden door de Taliban bij terugkeer, wat hij per definitie niet kan voorspellen. Verzoeker is immers nog nooit na een lang verblijf in Europa teruggekeerd naar een door de Taliban bestuurd Afghanistan. De kennis die verzoeker voor de inschatting van dit risico en het aangeven ervan nodig heeft, is kennis die hij niet heeft, maar verwerende partij als asielinstantie wél.*

Verzoeker kan dan ook niet verwacht worden om daar inzicht in te hebben, maar dat neemt het risico niet weg.

Verwerende partij heeft in een dergelijke situatie de mogelijkheid het risico te onderzoeken, door verzoeker specifiek te bevragen over zijn mentaliteit en denkbeelden, maar vooral ook door verzoeker uit te leggen welke informatie op zijn gsm bezwaren kan zijn en welke apps, beelden, en informatie ernstige problemen kan opleveren bij onderzoek door de Taliban. Verwerende partij is perfect op de hoogte, zo niet door een eigen lezing van de in dit verzoekschrift geciteerde rapporten van de enorme risico's voor personen die niet voldoen aan de verwachtingen en normen van de Taliban voor wat betreft gehoorzaamheid, kledij, houding, inhoud van elektronische informatiedragers, muziek, et cetera.

Het gehoor heeft ongeveer 3 uur geduurd. De vragen gingen allemaal over de feiten die plaatsgrepen voor verzoekers vertrek.

Verzoeker werd niet over zijn leven hier bevraagd, niet over zijn houding t.o.v. de huidige Afghaanse autoriteiten, niet over zijn houding t.o.v. religie, niet over hoe hij denkt dat hij zou omgaan met kledijvoorschriften die hardhandig worden afgedwongen, niet over welk soort boodschappen op zijn sociale mediaprofielen staat of hoe hij denkt dat de Taliban hierop zou reageren.

Verzoekers raadvrouw heeft op het einde van het persoonlijk onderhoud zelf moeten aansturen om ook vragen te stellen omtrent verzoekers risico vanwege toegeschreven verwestering (NPO, p. 30-31). Verzoeker legde namelijk heel wat foto's neer met betrekking tot zijn grote passie, zijn bokscarrière. Verwerende partij heeft zich daar niet ernstig mee geëngageerd. Toch verklaarde verzoeker meermaals hoe ontzettend belangrijk het boksen voor hem is en hoe dit niet toegelaten zou worden door de Taliban (NPO, p. 29-31).

[...]

Verwerende partij schendt de samenwerkingsplicht en de eigen onderzoeksplicht door deze risico's niet, zoals gevraagd, samen met verzoeker na te gaan in termen die verzoeker zelf ook kan begrijpen.”

Verder houdt verzoeker een op algemene informatie en Europese rechtspraak gebaseerd uitgebreid theoretisch betoog inzake de verplichtingen van asielinstanties qua onderzoek op vlak van

landeninformatie (onderdeel 3), het tekort aan informatie, meer bepaald het gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan en het gebrek aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren (onderdeel 4), en kritiek op de inschatting van en de bronnen waar verweerder zich op beroept om het risico voor terugkeerders te beoordelen (onderdeel 5).

In een zesde onderdeel maakt verzoeker een uitgebreide risicoanalyse voor personen die terugkeren na uit Europa als afgewezen asielzoeker, dit aan de hand van een veelheid aan rapporten van onder meer Nansen, Amnesty International, EUAA, UNHCR, Freedom House, de VN Veiligheidsraad, etc. en rechtspraak van het EHRM. Verzoeker verwijst naar de werkwijze en rapporten die verweerder hanteert met betrekking tot terugkeerders uit andere landen (Burundi, Soedan) en gaat uitgebreid in op de gelijkenissen en de verschillen met “*de Sufi en Elmi*” casus. Wat betreft het risico bij terugkeer en de toegang tot het Afghaanse grondgebied en de regio van herkomst, wijst verzoeker op de identificatie als terugkeerder door de taliban en stelt hij niet over geldige Afghaanse reisdocumenten te beschikken. Verzoeker geeft een uiteenzetting inzake het (verwachte) verloop van een eventuele terugkeer, met onder meer de aflevering van reisdocumenten door de Afghaanse ambassade en het (administratieve) contact met de taliban bij terugkeer. Verzoeker baseert zich dienaangaande op landeninformatie die wijst op dit risico (rapporten van onder meer EUAA, UNHCR, F. Stahlmann, EASO, OSAR, UK Home Office, Amnesty International, etc.). Verder gaat verzoeker in op het risico bij en na de vestiging in het gebied van herkomst, waarbij hij andermaal een uitgebreid betoog houdt op basis van een veelheid aan landeninformatie die op dit risico wijst (rapporten van onder meer EUAA, DRC, Asyllos, etc.). Wat betreft de toepassing op verzoekers profiel, wordt in het verzoekschrift het volgende gesteld:

“Verzoeker is als 15-jarige Afghaanse niet-begeleide minderjarige toegekomen in België en is hier ondertussen bijna 2 jaar. Hij ontvluchtte zijn land voor de eerste keer als 14-jarige, meer bepaald in augustus 2020. Hij heeft aldus de afgelopen 3 jaar, de vormende jaren van zijn leven in het westen en in België doorgebracht. Doordat het gaat om vormende jaren is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is.

Verzoeker gaat hier naar school en doet het erg goed. Zijn evolutie is zeer positief. Zijn leerkrachten getuigen van een hele fijne attitude in de klas, een goede medewerking tijdens het koken en een heel vriendelijke, hulpvaardige houding naar de leerkrachten toe (stuk 9). Verzoeker neemt bovendien actief deel aan de Belgisch maatschappij. Hij is een gepassioneerde bokser (inclusief wedstrijden) en enthousiaste kinderanimator (zie infra).

Verzoeker zal niet in staat zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen en zal aanzien worden als iemand die effectief veranderd is. Het risico op geweld en vijandigheid bij terugkeer t.o.v. zijn omgeving is dusdanig reëel.

Zoals hierboven reeds aangehaald liet verwerende partij tijdens het persoonlijk onderhoud volledig na om te vragen naar het mogelijk bestaan van een risicoprofiel.

In casu, had verwerende partij zich wel gehouden aan de samenwerkingsplicht en verzoeker de kans gegeven zich hierover uit te spreken, dan had duidelijk kunnen blijken dat verzoeker een risico loopt door zijn veranderd denken en visie op zowel Westerse als Afghaanse normen en waarden.

(1) Zo had kunnen reeds blijken dat verzoeker de vorige regering openlijk steunt. Op zijn TikTok profiel, waar hijzelf duidelijk herkenbaar is, staan meerdere filmpjes van de voormalige president, Ashraf Ghani. Zelfs de profielfoto van verzoeker is een foto van Ashraf Ghani (stuk 8).

Deze trouwe en openlijke steun aan de voormalige regering is niet verbazingwekkend aangezien verzoeker is opgegroeid in een gezin waarvan de vader en oudste broer voor de overheid werkte en de tweede oudste zoon voor de lokale politie. Verzoeker heeft zijn vader en oudste broer reeds verloren door het moordend geweld van de Taliban.

Dit zou verzoeker bij een gedwongen terugkeer zeer snel in de problemen kunnen brengen bij een controle van de Taliban. Het feit dat dit vandaag reeds publiekelijk online staat is al een groot risico op zich. Verzoeker vindt het echter belangrijk zijn steun openlijk te tonen.

(2) Ook het bewijs van deelname aan een animatorcursus die verzoeker volgde kort na het persoonlijk onderhoud, werd door verweerder niet ernstig genomen (CGVS, p. 5)(stuk 6).

Nochtans besloot uw Raad tot een vluchtelingenenerkenning in arrest n° 283 674 van 20 januari 2023, aangezien het om een voormalig minderjarige verzoeker ging die in dergelijke mate geïntegreerd was in België en zich de westerse waarden en normen had aangemeten, dat er een risico op vervolging ontstond omwille van toegeschreven verwestering. Er werd door uw Raad met name verwezen naar het feit dat deze verzoeker gediplomeerd animator was, en in Afghanistan mannen zich traditioneel niet met de opvoeding van kinderen bezig houden: [...]

De interesse en toewijding die verzoeker in de cursus toonde wordt bevestigd in de steunbrief van zijn begeleider bij Kazou (stuk 6b): [...]

De vriendschappen met Vlaamse jongens en meisjes hieruit vloeiend (stuk 6d), het jeugdwerk op zich en de actieve interesse in het begeleiden van kinderen met een beperking (wat opmerkelijk is gezien de

stigma hieromtrent in Afghanistan, zie hieronder) zijn factoren die niet alleen duiden op een veranderde mentaliteit maar ook op een ernstig risico bij een gedwongen terugkeer.

Zoals hierboven kort aangehaald is de actieve interesse in de begeleiding van kinderen met beperkingen opmerkelijk gezien de stigma die hieromtrent heerst in Afghanistan. Verzoeker wil in deze context graag verwijzen naar arrest nr. 283 127 van 13 januari 2023 van uw Raad: [...]

(3) De vele foto's die verzoeker vol trots wou voorleggen tijdens zijn persoonlijk onderhoud wijzen op een grote passie die een deel van zichzelf geworden is, namelijk het boksen (stuk 7). Hij kan niet zonder, het helpt hem om te gaan met de hoge stress die hij ervaart en is erg gemotiveerd alles te geven voor zijn sport, zoals ook zijn trainer verklaart: [...]

Zijn deelname aan Vlaamse kampioenschappen zorgen ook voor een bepaalde zichtbaarheid wat een bijkomend risico vormt bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan onder Taliban bewind. Zo publiceerde de Vlaamse Boksliga op hun op openbaar Instagramprofiel reeds de naam van verzoeker als deelnemer aan het Vlaamse Kampioenschap op 26 februari 2023 (stuk 7b).

Enkel na uitdrukkelijk verzoek van verzoekers raadsman kwam de bokscarrière van verzoeker maar kort even aan bod op het einde van het persoonlijk onderhoud: [...]

Gezien zijn jonge leeftijd, actieve deelname aan wedstrijden en zeer grote gedrevenheid, is de bokscarrière van verzoeker toch ook een factor waar rekening mee gehouden moeten worden in de analyse van zijn capaciteit zich weer aan te passen aan de strenge regels van de Taliban. Hij denkt alleen maar aan boksen terwijl andere zaken moeten wijken. **Zijn passie heeft hem reeds in verre mate gevormd tot de tiener die verzoeker vandaag is.**

(4) Volgens EUAA is er een groter risico in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is als Pashtun afkomstig uit het district Tagab in de provincie Kapasi, hetgeen ruraal gebied. Zo'n 90 procent van de inwoners van verzoekers district zijn Pashtunen.

Verzoeker wijst op het RvV arrest nr. 282 719 van 5 januari 2023: [...]

Verzoeker wijst ook op RvV nr 283 128 van 13 januari 2023 waarin er op wordt gewezen dat het voor een minderjarige die hier een tijd verbleven heeft en die uit een conservatief milieu afkomstig is, niet noodzakelijk evident is om de maturiteit en inzicht te hebben om 'het spel te spelen': [...]

Verzoeker heeft duidelijk gemaakt gesteld te zijn op de vrijheden die hij verworven heeft in België. De gedragingen die verzoeker zich eigen heeft gemaakt (zoals hierboven beschreven) zullen hem negatief in de aandacht brengen in zijn traditionele, conservatieve regio van herkomst. Bovendien houdt hij sterk vast aan zijn steun aan de voormalige overheid.

Verzoeker heeft ook om deze reden bescherming nodig.”.

In een zevende onderdeel verwijst verzoeker uitgebreid naar landeninformatie aangaande het talibanbestuur op zich en bespreekt hij uitvoerig de implicaties voor Afghaanse burgers. Hij meent dat tevens moet gekeken worden naar de lokale toepassing van de voorschriften van de taliban in zijn regio van herkomst.

Vervolgens poneert verzoeker enkele “essentiële rechtsvragen en bewijsstandaarden in functie van een toekomstgerichte beoordeling”.

In een negende onderdeel houdt verzoeker, verwijzend naar relevante rechtspraak en landeninformatie, een omstandig betoog inzake de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Hij benadrukt dat het opzettelijk handelen van het talibanregime aan de basis zou liggen van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

In dit verband wijst verzoeker op zijn persoonlijke situatie:

“Er zijn serieuze indicaties dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen heden, nu de Taliban het volledige grondgebied controleert, en gelet op de huidige socio-economische situatie, zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak, op grond van zijn hoedanigheid van terugkeerder uit Europa, en hiertegen geen enkele bescherming van de Taliban zal krijgen, en dit eveneens op grond van zijn hoedanigheid als terugkeerder.

Het gaat om ernstige schade die intentioneel wordt toegebracht.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;

4. Attest van de Afghaanse Ambassade;

5. Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatte afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel;

6. Documenten Kazou

a. Animatorboekje

b. Steunbrief begeleider Kazou

- c. Bewijs deelname
- d. Groepsfoto's
- 7. Documenten boksen
 - a. Steunbrief trainer
 - b. Instagram Post Vlaamse Boksliga
 - c. Documenten
- 8. Screenshots TikTok Ashraf Ghani
- 9. Schooldocumenten".

2.3. Bij aanvullende nota van 17 augustus 2023 brengt verweerder volgende stukken bij:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023 [URL]".

2.4. In de aanvullende nota van 22 augustus 2023 verwijst verzoeker middels URL en citaten uit rapporten naar actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Daarnaast voegt verzoeker volgende stukken bij de aanvullende nota:

"1. Screenshots van video's op kamp en foto's verzoeker en foto's activiteiten in België;

2. Verklaring mevr. A.B., voogd;

3. Rekeninguittreksel met loon verzoeker;

4. Inschrijvingsbewijs nieuw schooljaar (2023-2024)".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn langdurig verblijf in België en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert. Hij wijst erop dat hij Afghanistan ontvluchtte op dertienjarige leeftijd, dat hij als veertienjarige een verzoek om internationale bescherming indiende in België en reeds drie jaar afwezig is uit Afghanistan. Verzoeker brengt bij het verzoekschrift en de aanvullende nota van 22 augustus 2023 stukken bij aangaande de omstandigheden van zijn verblijf in België.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul.

Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf als minderjarige in het Westen.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.”* (eigen onderlijning), (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*).

4.3. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken.

Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“(18) Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009”*, § 11-12).

5. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan in augustus 2020 op dertienjarige leeftijd heeft verlaten, op 22 augustus 2021 België binnenkwam en op 23 augustus 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming deed in België. Verzoeker werd, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd aangewezen.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op dertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker de Nederlandse taal leert en zich openstelt voor de Belgische en Europese samenleving. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd, die de omstandigheden van zijn verblijf in België uitgebreid schetsen (stukken 6 (a-d), 7 (a-c), 8 en 9, bij het verzoekschrift; stukken 1-4, bij aanvullende nota van 22 augustus 2023). Hieruit blijkt onder andere dat verzoeker naar school gaat in België, de opleiding medewerker ruwbouw duaal volgt en extra taallessen volgt. Verder blijkt dat verzoeker tijdens de zomermaanden studentenwerk heeft verricht, een animatorcursus heeft gevolgd en betrokken is bij jeugdwerking en de begeleiding van kinderen (Kazou, de jeugddienst van de Christelijke Mutualiteit).

Verzoeker ging mee op kamp met Kazou en werd gediplomeerd animator. Verzoeker blijkt tevens zeer bedreven in het beoefenen van zijn hobby boksen, gaat intensief trainen en neemt deel aan competities.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen op school en in de sportclub, zijn dagelijkse contacten met leeftijdsgenoten, zijn studentenwerk en zijn betrokkenheid bij jeugdwerking. Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn minderjarige leeftijd en maturiteit, is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke maatregelen hebben onder meer invloed op hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs. Sommige vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen ook te maken krijgen met andere vormen van mishandeling die neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld gedwongen huwelijken, zoals kindhuwelijken, op eer gebaseerd geweld). Voor vrouwen en meisjes in Afghanistan zou een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegrond zijn (EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 91). *De facto* zou de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen worden omschreven als 'gender apartheid'.

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd. Het feit dat verzoeker zich in geval van terugkeer mogelijks aanpast aan de normen en waarden van zijn land van herkomst, betekent niet noodzakelijkerwijs dat hij zich actief zal inzetten om daden van discriminatie of vervolging jegens vrouwen en meisjes te plegen. Het houdt daarentegen wel in dat hij als minderjarige participeert aan de normen van een misogyne samenleving die vrouwen en meisjes structureel discrimineert en onderdrukt en, bijgevolg, (onbewust) deelneemt aan daden van discriminatie en/of vervolging tegen vrouwen en meisjes.

Te dezen dient benadrukt dat het begrip 'gegronde vrees' een subjectief en objectief element omvat. Er dient tevens hernomen dat minderjarigen mogelijks niet in staat zijn om hun vrees te uiten of, omgekeerd, de vrees overdrijven. Naargelang de specifieke omstandigheden moet derhalve een objectieve inschatting worden gemaakt van het risico dat de minderjarige verzoeker zou lopen, ongeacht diens subjectieve vrees.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België, in het bijzonder zijn regelmatige en vriendschappelijke sociale contacten met vrouwen en meisjes en inzet voor jeugdwerking, alsook zijn jonge leeftijd en hiermee gepaard gaande mate van maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen.

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Immers wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Ghazi Abad, in het district Tagab in de provincie Kapisa, waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit en specifiek profiel (onder meer als bokser), zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen, die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden

gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

De Raad heeft kennis van het feit dat verzoeker op heden nog over een familiaal netwerk in Afghanistan beschikt. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker contact onderhoudt met zijn familie in Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Hoewel verzoekers gezin zich in Afghanistan bevindt, dient het beginsel van eenheid van het gezin te worden afgewogen tegen andere elementen die spelen in het belang van verzoeker, zoals zijn welzijn, sociale ontwikkelingen, veiligheid en opvattingen, die door de individuele omstandigheden en specifieke situatie van verzoeker *in casu* zwaarder doorwegen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

6. Minderjarige mannelijke verzoekers om internationale bescherming die zich in geval van terugkeer niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake de specifieke sociale groep, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeken die worden ingediend door minderjarigen die buiten Afghanistan een dergelijke gemeenschappelijke achtergrond of gemeenschappelijk kenmerk hebben ontwikkeld tijdens een identiteitsvormende fase van hun leven. De vereiste dat dergelijke gedragingen, kenmerken en overtuigingen alleen tot de vluchtelingenstatus kunnen leiden als ze voortkomen uit (toegeschreven) religieuze of politieke motieven moet derhalve niet voorhanden zijn.

Artikel 48/3, § 2, f) van de Vreemdelingenwet specificceert dat daden van vervolging de vorm kunnen aannemen van daden van genderspecifieke en kindspecifieke aard. Dit omvat schendingen van economische, sociale en culturele rechten en van kindspecifieke rechten (bv. het recht op onderwijs). Het feit dat de verzoeker een minderjarige is, kan een centrale factor zijn bij het bepalen van de behoefte aan internationale bescherming, aangezien de vermeende vervolging enkel van toepassing kan zijn op (of onevenredig veel gevolgen kan hebben voor) kinderen, of omdat specifieke kinderrechten geschonden kunnen worden.

Dienvolgens stelt de Raad vast dat minderjarigen die hun internationaal erkende mensenrechten laten gelden en/of non-conformistisch gedrag, waarden en overtuigingen hebben aangenomen, en daardoor worden gezien als personen die zich niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen, kunnen worden beschouwd als een bepaalde sociale groep, vooral - maar niet uitsluitend - als de aanneming van deze kenmerken, waarden en overtuigingen plaatsvond in een identiteitsvormende fase van hun leven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat, mede gelet op het voordeel van de twijfel, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker als minderjarige een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Tevens blijkt dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van deviant gedrag inzake de heersende (sociale) normen beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

7. Ten overvloede merkt de Raad op dat hij er zich terdege van bewust is dat de erkenning van de vluchtelingenstatus een mogelijkheid tot gezinshereniging opent; blijkens verzoekers verklaringen ter zitting *in casu* met zijn zusters. Of gezinshereniging in het belang van verzoeker is, moet in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten manifest worden onderzocht.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS